

Novi zvon

Novi zvon, letnik II, številka 8

Urednica:
Gaja Jezernik Ovca

Mentor:
dr. Tomo Virk

Oblikovanje:
Gaja Jezernik Ovca

Naklada:
∞

Ljubljana, avgust 2013

Kazalo

Intervju: Gregor Brdnik	3
Tomaž Kozamernik: Praznik črnih oblačil in zalih duš	5
Gregor Brdnik: haiku nr.1; povezava; poljub	7
Gregor Brdnik: škoda, ki si jo naredil	8
Majda Arnhauer Subašič: Roka	9
Majda Arnhauer Subašič: Bele tovarne smrti	10
Majda Arnhauer Subašič: Uvela dojka	11
Majda Arnhauer Subašič: Neoproščeno	12
Sara Remžgar: Brez besed	13
Sara Remžgar: Odsev	14
Sara Remžgar: Obsojena	15
Sara Remžgar: Prvorojeni, mrtvorojeni	16
Sara Remžgar: Vsiljivci	17
Sara Remžgar: Iz pepela	18
Gaja Jezernik Ovca: 1. 5. 2013	19
Gaja Jezernik Ovca: 8. 5. 2013	21
Gaja Jezernik Ovca: 9. 5. 2013	22
Gaja Jezernik Ovca: 9. 5. 2013 (II)	23

Gregor Brdnik

Poezija je čudovit način, kako v ljudeh prebuditi čustva – tudi če je to gnus

1. Začniva kar pri tebi, povej mi recimo, kaj te zanima, kaj bereš, kaj študiraš, kje si že objavljaj, imaš kakšne nagrade, sodeluješ pri projektih?

Pravkar sem zaključil srednješolsko izobraževanje in čakam na sprejem na faks. Že od malega sem prava drama queen. Ne maram dolgočasnih in nezgovornih ljudi. Rad se smejem in spravljam druge v smeh. Zanima me ogromno stvari, včasih me je strah, da ne bom dovolj dolgo živel, da bi se vseh naučil. Drugače se ukvarjam tudi s svojim blogom Mavrični škrat, ki bo konec meseca praznoval 1 leto. Blog je namenjen LGBT populaciji, predvsem mladim gejem in vsem ljudem, ki so odprte glave in duha. Berem... berem zadnje čase bolj malo, saj mi ob vseh projektih zmanjka časa. Ko pa vzamem knjigo v roko, pa imam najraje kakšne babje počitniške romane, npr. Gierova ima super lahkotne knjige - tega sicer ne oznanjam javno, ker vsi mislijo da poet prebira neke strašne knjige. Je pa res, da si sposojam knjige o strokovnih tematikah, ki me zanimajo. Nagrade, projekti? Prepričan sem, da bom lepega dne dobil Prešernovo in kasneje umrl na Metelkovi zaradi jetike ali česa podobnega.

2. Omenil si, da pišeš blog. O čem rad pišeš, zakaj se ti zdi blog primerna oblika medija za tvoje izražanje?

Blogam že... odkar sem bil mulo. Začetek adolescence, hormoni in prepolna glava. Čisto slučajno sem naletel na enega od blogerskih portalov in začel prebirati bloge. Kmalu se mi je utrnila zamisel, da bi pa morda tudi jaz imel kaj pametnega in zanimivega za povedati. V moji "blogerski karieri" sem menjal preko 20 blogov. Z različnimi imeni in temami. Šele sedaj vidim, kako me moje bloganje poseblja. Nestalen, nemiren - vagabund. Mavričnega škrata sem začel pisati pred slabim letom, pravzaprav bo 31. julija praznoval svoj prvi rojstni dan. Mavrični škrat je moj osebni izpovedni blog, hkrati pa je aktivistični blog, namenjen LGBT populaciji in vsem, ki s tem nimajo težav. Pišem o družbi, o stvareh, ki me razpizdijo, pa o tistih, ki me fascinirajo. O odnosih v LGBT skupnosti, o odnosu do življenja, pa tudi o mojih osebnih pripetljajih. Blog se mi zdi super medij, ker lahko stresam neumnosti in se delam pametnega in vsi nasedejo. Pa tudi cenzurira me ne nihče. ☺

3. Torej si naklonjen svobodnem izražanju mnenja. Misliš, da je v literaturi (pa tudi na blogu) pomembno, da ima avtor neko mejo, neko "samocenzuro", ali pa je bolj odkrito in neposredno tudi boljše?

Včasih se med pisanjem člankov ali pesmi zalotim, da se cenzuriram kar sam. Napišem besedo kurac in že se zalotim, kako pritiskam na backspace. Potem se pošteno nahrulim, se potegnem za uho in besedo ponovno natipkam. Cenzura je dobra samo v primeru, ko gre za popravljjanje pravopisnih napak. Vse ostalo je uničevanje mojstrskega dela. Spreminjanje vsebine. Do take vrste cenzure sem zelo sovražen. Že kot mulo sem v peskovniku popenil, če je kdo želel dodatno dekorirati mojo potičko iz peska. Seveda pa poznamo dve vrsti piscev - tiste z možgani in... tiste brez. Zadnje čase velikokrat naletim na kakšnega idiota, ki brezmejno piše stvari, ki so brez repa in glave. Takšni ljudje se vsekakor morajo omejiti. Svojih pesmi nikoli ne "rekonstrukcioniram". Ko pišem - napišem pesem na dušek, kar izlije se iz mene. In takšna je potem najbolj iskrena in najboljša. Veliko ljudi je mnenja, da mora biti poezija tista čista, nedolžna veja umetnosti, ki človeka poboža po duši. Tudi nekatere Prešernove pesmi so bile prepovedane zaradi "nizkega izrazoslovja". Poezija je čudovit način, kako v ljudeh prebuditi čustva - tudi če je to gnus.

4. Tvoje pesmi so zelo čutne, izpovedne, meni se zdijo tudi zelo umirjene. Kaj želiš z njimi doseči pri bralcih, morda poistovetenje ali pa jih pišeš bolj zase, za vzpostavitev notranje harmonije?

Velikokrat me kdo vpraša, zakaj pesmi ne objavljam bolj agresivno, zakaj se ne promoviram kot pesnik. Navsezadnje živimo v dobi, v kateri se vsak človek prodaja, da bi uspel. Resnica je, da so moje pesmi primarno namenjene meni. Pišem, da se mi ne zmeša. Včasih imam pač prepolno glavo. In če znaš to izliti na papir, te ne zaprejo na psihiatrijo. Še vedno pa trdijo, da si nor. V zadnjem času sem svoje pesmi posvetil homoerotični ljubezni - resnični skriti ljubezni, ki me je razžirala. Lahko bi se reklo, da sem s pisanjem pesmi kompenziral objeme in poljube, ki jih nikoli ne bom dobil od te osebe. Pesmi so moja utopija, svet, v katerem lahko preživim. Seveda pa so s tem, ko jih objavim, namenjene tudi bralcem. Želim si, da ob branju podoživijo moje čutenje, da se vživijo v bolečino. Morda jim bo pomagalo ceniti vsakdanje stvari. Je pa resnica - da danes redko koga presune poezija. Ljudje se zapirajo že v vsakdanjih odnosih, kaj šele pri poeziji. Za branje poezije pa je potreben odprt duh in iskrenost do samega sebe.

Intervjuvala: Veronika Šoster

Tomaž Kozamernik

Praznik črnih oblačil in zalih duš

Sonce je še svetilo,
ko podpisal je listino klišejev,
tudi veter je še vedno požvižgoval,
ko sta se dva naposled s prstani smehljala
in po trati črnemu objektu pozirala,
oblaki pa so vse skupaj zatemnili,
dežne kaplje so ohladile kanček igrivosti,
in priča je odšla.

V stroju štirikolesja so skupaj potovali,
prišli v območje industrijske puščobe,
tako blizu nenavadno poraščene meje,
da sredinec bi možnost imel potovanja,
skozi okno v bloku sosednjega brega.

Čakali so pred vhodom v nepoznan objekt,
srkali srečo in razglabljali dovršeno napetost,
mnogi stali in nemalokateri sedeli,
obkroženi s cvetom človeštva,
nazdravljali pričetku praznika črnega ljudstva.

Ura je odbila in glasba je vse prepričala,
da odhiteli so prizorišču naproti,
in prispeli v dragulj ob robu države,
geto tonca kot festivalski prizor,

množica številnih tako nepričakovana.

Lebdela je meglica, se gradila atmosfera,
vse manj je bilo besed, vedno več petja,
in melodija je postala zanos transpota,
in bliskanje utripanje utrujenih oči,
gibanje pa valovanje nepoznanih občutij,
čez odhod so po koncu polzele zale duše,
preobražene v pirueto črnih silhuet.

Gregor Brdnik

haiku nr. 1

Vihar, nek mrzel jeben večer.

Impulzi in jeza. Mogoče strah

In naju ni.

povezava

Jaz nikoli nisem bil tvoj,

in ti nikoli ne boš moj-

in to je edina povezava med nama.

Pošiljam ti poljube ko

te vidim za zaveso.

Pri tebi doma.

poljub

hočem te z vsakim vlaknom mojega,

obupanega

telesa.

ki kriči po tebi.

hlepi.

hočem te s vsakim vdihom.

in če bi me poljubil...

bi nehal dihati.

popelji me v smrt.

škoda, ki si jo naredil

Moje misli ti narekujejo
tvoj hvalisavi govor,
in medtem, ko govoričiš
pljuvaš encime po spoštovanih prisotnih.

Če bi imel moč teh ljudi.

revolucionarjev,

bi spreminjal svet.

Kaj bi spreminjal?

Stvari, ki mi gredo na živce?

To zveni tako egoistično...

In celo mojo pot

prepreda vprašanje če je hudobno biti egoist?!

Torej čas je dragocen,

to je objasnitev kakšno škodo si naredil.

Majda Arnhauer Subašič

Roka

Roka.

Roka, ki piše.

Mehka, elegantna, negovana.

Tekoče izrisuje krivulje,

ki se oblikujejo v črke.

Črke v besede.

Besede s pomenom.

Nedvoumnim.

In tisoče rok bo sprva ploskalo,

stotine njih prijelo za orožje,

mnoge med njimi se bodo mrtvo povesile,

zgnile v blatnih močvirjih ali

zoglenele v ognjenem peklju strelskih jarkov.

Vse zaradi roke.

Roke, ki jo vodi misel.

Bele tovarne smrti

Belina.

Sterilna belina.

Ljudje v belem z belimi maskami
med množico aparatur.

Šifre in kode.

Kamere povsod.

Pogled v zenico omogoči dostop.

Tako malo je treba,
le nekaj črk in števil,
da se odpre komora,
kjer globoko zamrznjeni čakajo,
da krenejo na uničevalni pohod.

Najnižje razvita bitja,
ki imajo moč, da uničijo
najvišje razvita bitja.

Moč, ki jim jo je dodelil človek,
da bi jo uporabil proti samemu sebi.

Razumi, kdor moreš.

Uvela dojka

Nima mu dati ničesar
razen uvele dojke,
katere vodeno mleko
je že davno presahnilo.

Nagonsko hlastne po njej,
pričakujoč vsaj nekaj kapelj,
ki bi potešile lakoto in žejo,
a zopet ostaja nepotešen.

Oprijem popusti,
glava omahne.
Osušene ustnice se
razpotegnejo v jok.
Šibak, vse šibkejši.
Slednič utihne.
Za vselej.

Neoproščeno

Žge z močjo afriškega sonca.

Buta v skalovje irskih pečin.

Se utaplja v globinah pacifiškega jarka.

Drgeta v mrazu sibirskih noči.

Se stresa v vročih latinoameriških ritmih.

Zariše v dimu kubanskih cigar.

Odzvanja v zvokih Marseljeze.

Prši v meglicah Niagarskih slapov.

Nepozabljeno in neoproščeno.

V vsakem kotičku sveta

vsak trenutek vedno prisotno.

Sara Remžgar

Brez besed

Prvi dan se mi je duša ujela v razbrazdano
vejevje počivališča sredi gozda
in naletela na žlico, ki si jo pustil Ti,
da bi jo zemlja prerasla in spojila vase.
Ponudil si mi raje prtiček, drobec ognja in besede.
Moj notranji svet, ki so ga do tedaj
sestavljali krmilci živali, golobi v jatah,
si je izbral izhod iz kroga začaranosti.

Drugi dan prisedeš k meni in me posadiš
na svoja razbeljena kolena, še vedno trepetajoča,
v nevednosti, v izigranosti (preteklih let?).
Izgled pridobi na vrednosti in oči se ti razprejo
v dve zasneženi ptici, slepi od rdeče svetlobe
in utripajočih žarkov moje nepotrpežljivosti.

Povem Ti, da korenine spremenijo barvo,
če se spustiš vanje dovolj ostro. Tretji dan.
Lesena trska je prepozno prišla v zavest
padlega borca, ki se oklepa lupine,
ne da bi vedel zanjo.

Naslednji dan. Naslednje dni. Najine besede
se krajšajo
in izpodbijajo teorije zarote, mračne poglede
izgubljenih ključev, gabrovega lesa, zelenega klicaja.

Morda Ti prisluhnem, nekoč,
v svoji človeški omejenosti in uvidim
mehkobo zamazane, poteptane žlice,
ki si mi jo pripravil v gozdu zarečenega kruha.

Modra je in planetarna,
več zvezdnih milj oddaljena
in vendar, tako v meni.

Odsev

Spet se vidim rdeče.
Razumno in obsijano s cvetočim krikom
vsote jezer in morja.

Želim umreti na bregu
kakega zvenečega imena in srda
fistih moških, v katere sem poslala
ogenj očiščenja.

Drevesa, ki me spremljajo ob poti,
in si sledijo navznoter,
v sarkofag prividov, v čase, ki bodo prišli.
Iz njih bom kakor v vinski trti spletla
mladiče najjine pomladi in dveh,
treh let, pri čemer tretje izbruham,
hvala lepa.

Spet se vidim v luči planetarnosti
in razuma njene bresti, ki je črna.
Saj bi jo priklicala, a ne govori.
Leseni črvički so se napojili s perlami
rdečih, voljnih ustnic, ki imajo eno,
dve, koliko življenj?

Spet se sklanja nadme starka,
ki je utopila sebe in se vrača zdaj ponjo.

Obsojena

Na podbojih vaške osamljenosti
sem jo videla nositi ključ,
ne da bi vedela zanj,
ko se je trdno pripeta,
vžgana v njegove zastekljene čeveljce v naravni velikosti,
neopazno izmikala poti,
pospravljena za razvlečenimi oblaki
in razcapanima kazalcema časa,
ki jo ljubita.

Z udarci njenih neslišnih korakov
vidim, da nekemu trkajo. Po prsih. Po vratih.
Nekdo umira v siju zadnje večerje,
odprtih vrat in mraza, ki se je povabil navznoter.
Iztrganje od prsi njenih otročkov, zvitih
v dva cvetlična vzorca, na podstavku
in v agoniji prihodnjih dni.

V ženski sem krvav popotnik,
v jutru mrtvec, ki ne spi.

Prvorojeni, mrtvorojeni

Mamica, ko mi je kupila akvarij,
še ni doumela pajčevin zatohlih nebes,
limba, ki sem se ga naužila
preko let, jeznih jezdecev poguma
in vitja rok nad raztrganim, usmrčenim.

Postajam hinavka in vas opazujem
že dve (koliko?) peklenski leti.
In zvečer hodim
gledat igre slepih miši
na rob gozdne paše in odkrivam
pomen volčjih lovišč,
predalov, ki se odpirajo navznoter in tiščijo
pesmi v prepadu in neprodušnosti lanskega
maja.

Izgnala sem otroke,
paglavčke z odebeljenimi, spolzkimi repki
groteske in nezaupljivih pogledov
v pročelju vere nas, ki smo nesprejemljivi.
Soustvarjeni, a mati edina poda
slovo ob izhodu iz prasketajočega lošča,
ograje, o kateri nočem govoriti,
vej, ki se spuščajo v medeno luno,
njo, ki je vajena takih stvari.

Ljudje to počnejo vsak dan. To je sedaj povsem naravno.

Vsiljivci

Ob uri tvojega vzpona
in nedoločljive vzhičenosti jutra
je prišel vlak zamude in potrate, vlak iz cirkuške predstave
mojih zastarelih, izrisanih nasmeškov.
In pozdrava, ki ga, hvala bogu, ni bilo.

Videla sem starko prečkati ulico,
v kateri se je rodilo
zlo.

Kazalec ob steni še kar naprej pompozno
loputa s svojimi pomarančastimi krili,
iz katerih se cedi sok jedke, lepljive cvetlice,
modre kot patetični izraz njihovih sadežev,
lomilcev dekličinih kril.

Stojijo v kotu in glodajo rumenkavost arašidov.
Preperele kosti so se jim začele zatikati v goltancu
in perje prepeličje odličnosti
jim puhti iz ust,
ko naju stresajo izpod zobnih mostičkov.
Nekateri izmed njih so mostički sami.

In zlo vije svoje obsedeno skrčene roke nad nama.
Sklanja se in prhuta nad tehtnico materinskega, nosečega trebuha,
kaplje krvi, kaplje nerazločljive ribje specialitete,
mleko v lončku,
glava naprodaj.

Pripravljeni bodiva, ljubica.
Ko pridejo vsiljivci prebivat med zavese najjinih juter,
v prehod med nebom in nebesi,
naj te zven njihovih naoljenih okostij ne prevara.
Pod zasteklitvijo potepuških, umazanih psov
leži punčka iz cunj.

Iz pepela

Globok, gostobesedni sunek iznakaženosti
preteklih dni
je vstal ob osmih vsako jutro,
s pticami, oznanjevalkami novih staršev.

Niso je našli – ženske,
o kateri je žal vsake besede,
ki je sama smela
potrkati ob vrata, odprta na stežaj,
varovana od opoja moških ledij,
moških mask, ne mask, pomežikov!

Pobesnelo, raztreseno se pomika vzdolž množice
izruvanih glav paralelnih,
mutantskih svetov ob koncu
mačističnega cesarstva – padlo je ob porodu prelomnic.

Kar ostane je stud, srd (!)
obubožane, posušene ženske sence
in njih, ki bodo hodile po brvi
preteklih žrtev, hiše lutk
in njihovih prehranjevalnih obsesij.

Sama bom stopila korak nazaj.
Ven, na globoko, iz pepela.
Ozaljšana iz bisernih ruševin zapoznele, pozabljene časti,
nikdar prehojenega dostojanstva prsi in maternice,
matere, ženske,
brez opravičila, brez pajčolana!

Padla bo tvoja maska, ostal bo tvoj strah.

Gaja Jezernik Ovca

I. 5. 2013

Prav zares
gre za tisto
praznino,
ki jo lahko polniš
z banalnostmi
ali
avtonomnostmi,
a nobena izmed
njih
se ne bo prilegala.

Odstopali bodo
robovi
in
popuščalo bo
lepilo,
ki se
trudi pridržati
silikonske fragmente
v
celoti,
ki je ni.

Ki je ne bo.
Ker ne more temeljiti
na lažnih
implantatih.

Do prave
vsebine
se počasi

p
o
v
z
p
e
n
j
a
j
o
klini.

8. 5. 2013

Upam
da sva se sinoči v parku
miselnih konstruktov
pod lučmi pregreto delujočih
sinaps
srečala
skozi Strniševo transcendenco
skozi povezanost
ki ni racionalna
in za katero
upam
da ni usmerjena
zgolj v enosmerno doživljanje
ampak v so-bivanje
ki ga kreira
nezavedno.

9. 5. 2013

Glasba nekje v ozadju

ker je ne slišim

ker jo presevajo vizije

ker je tvoja

ker sta eno

ker je edino, kar še imam

ker nosi vse atome esence

ker ne moreš odvzeti nečesa, kar je obstajalo zunaj tebe

ker diši po cigaretah

ker ustvarja atmosfero

ker je čas

ker je umetnost

ker traja

ker je odsev tebe

ker je odsev naju

ker je zgoščeno doživljanje

ker je ljubezen

9. 5. 2013 (II)

»Moj tek skozi življenje
je tek granate skozi temo.«

In tvoje je kavalirstvo.

Odpiraš vrata

in

zapiraš sebe.

Pridržiš mi plašč

in se sam odeneš

v ovoj oddaljenosti,

ki je prej visel tam pri vhodu,

kjer si ga pustil

za obdobje kratkega kosila,

kjer je vladalo iskreno vino

ali iskreni nasmeški

ali samo ti

brez oklepajev.

*Vse štiri pesmi so bile objavljene v zbirki (Pre)dam se ... (2013)